

Sygn. akt II Ka 624/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2022 r.

sprawy **M. M.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 1 kwietnia 2021 r. sygn. akt II K 967/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego M. M. na rzecz Skarbu Państwa 150 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 624/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 1 kwietnia 2021 r., sygn. II K 967/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----	-	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1. Błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony M. M. jest znaczny, a jego postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia nie uzasadniają przypuszczenia, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w sytuacji gdy prawidłowa ocena okoliczności niniejszej sprawy, w tym przede wszystkim uprzednia niekaralność oskarżonego, jego stosunkowo młody wiek, incydentalny charakter czynu, którego się dopuścił, jak również brak dezawuowania swojej winy w zakresie sprawstwa zarzucanego mu czynu prowadzi do wniosku przeciwnego, a także przy zastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego okoliczności te uzasadniały orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku;</p> <p>2. Rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>oskarżonego M. M., polegająca na wymierzeniu mu kary w postaci środka karnego, tj. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, podczas gdy zasadnym było orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat z wyłączeniem pojazdów mechanicznych do 50 cm³.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Oba zarzuty uznano za bezzasadne. Argumentacja sensu strice mająca je poprzec została przez skarżącego ograniczona w istocie do dwóch akapitów. Odnosiła się ona do zarówno zarzutu z pkt 1, jak i do pkt 2 wniesionej apelacji, a Sąd Okręgowy nie widział podstaw, aby ją dzielić wbrew intencji autora apelacji, przypisując ją tylko do jednego z nich, bądź też aby te same rozważania dublować. Te względy powodowały, że Sąd Okręgowy w jednej rubryce zawarł rozważania odpierające całość zarzutów i dość skromnej argumentacji skarżącego.</p> <p>Autor apelacji zaskarżył wyrok „w całości”, aczkolwiek w ocenie Sądu Okręgowego, zakres zaskarżenia mógł zostać przez niego doprecyzowany i ograniczony do tego, czego rzeczywiście dotyczył wniesiony środek odwoławczy. obrońca domagał się w nim warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego. Jednocześnie zauważyć należało, że skarżący podnosząc w pkt 2 zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej w I instancji kary, absolutnie żadnych uwag nie miał do kary zasadniczej orzeczonej</p>		

wobec M. M. przez Sąd Rejonowy, aczkolwiek uwagi miał już co do samego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – postulował aby zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów obowiązywał oskarżonego przez okres jedynie 1 roku, bądź, aby w okresie 3 letnim pod tegoż zakazu wyłączyć pojazdy mechaniczne do 50 cm³. Domagał się również obniżenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej z 5.000 zł do 1.000 zł.

Sąd Okręgowy zacznie od tego, dlaczego oskarżony nie zasługiwał na warunkowe umorzenie postępowania. Zgodnie z art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Przekładając ten przepis na realia tej sprawy, Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż brak jest podstaw do zastosowania dobrodziejstwa tej instytucji w skonkretyzowanej sytuacji podsądnego M. M.. Sąd I instancji słusznie wskazał, iż stwierdzone u oskarżonego 0,68 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu to odpowiednik ponad 1,3 promila alkoholu we krwi. Oskarżony wartość progową stanu nietrzeźwości z art. 115 § 16 kk przekroczył ponad 2-krotnie. Jeszcze raz podkreślić należało w

jakich dokładnie okolicznościach ujawniono prowadzenie przez oskarżonego samochodu osobowego w stanie nietrzeźwości – oskarżony doprowadził do kolizji drogowej, wjeżdżając na tył innego auta. Stopień zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego jaki stworzył swoim działaniem nie był zatem wyłącznie abstrakcyjny. Nic nie umniejszało również winy oskarżonego. W tym względzie obrońca nie podał żadnych argumentów, tłumaczących anormalną sytuację motywacyjną oskarżonego i powody dla których w dniu zdarzenia, mimo stanu nietrzeźwości, zdecydował się on usiąść za kierownicę auta. Obrońca wskazał co prawda okoliczności niejako w jego ocenie łagodzące tą decyzję, mianowicie to, że oskarżony miał do pokonania stosunkowo niedużą odległość i przemieszczał się w godzinach popołudniowo-wieczornych, które jak podał cechuje niskie natężenie ruchu. Dlatego też w tym miejscu doprecyzować należało jaka dokładnie była to odległość – najkrótszą możliwą drogą – tj. ul. (...) ponad 2 km w mieście, nie zaś na polnej drodze (skrzyżowanie ul. (...) z ul. (...)- a miejscem zamieszkania oskarżonego ul. (...) w S.) w godzinach popołudniowo-wieczornych, kiedy akurat wbrew twierdzeniom obrońcy ruch w tej części miasta pozostaje natężony, z uwagi na powroty ze szkół i zakładów pracy. Oskarżony mógł przejść się piechotą, poprosić kogoś o podwiezienie, skorzystać z transportu miejskiego, bądź też zwyczajnie zadzwonić po taksówkę i zapłacić za przejazd na tej trasie kilkanaście złotych. Możliwością było kilka, a trasa którą wg deklaracji miał się poruszać, bynajmniej nie należy do wykluczonych

pod względem komunikacyjnym. Nie przekonał Sądu Okręgowego również argument obrońcy, iż w wyniku przedmiotowego zdarzenia nie było osób poszkodowanych, a oskarżony wyraził żal z powodu zaistniałej sytuacji. Po pierwsze – gdyby były osoby poszkodowane, które odniosłyby obrażenia ciała, do czynienia mielibyśmy z zupełnie inną kwalifikacją prawną i zagrożeniem ustawowym. Po drugie zaś – wyrażenie skruchy w związku z zaistniałą sytuacją, przy okolicznościach obciążających oskarżonego, to stanowczo za mało, aby warunkowo umorzyć wobec niego postępowanie karne. Przy prawidłowym uznaniu, że wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego w tej konkretnej sprawie były znaczna, zastosowanie tej instytucji pozostawało wykluczone, mimo spełnienia pozostałych przesłanek, m.in. braku uprzedniej karalności za przestępstwo umyślne. Reasumując, w tej części, tj. w części dotyczącej ustaleń faktycznych co do braku podstaw zakończenia postępowania poprzez jego warunkowe umorzenie wobec oskarżonego, zaskarżony wyrok był w pełni prawidłowy.

Przechodząc do kwestii kary i środków karnych – oskarżonemu wymierzono najłagodniejszą rodzajowo karę zasadniczą grzywny (130 stawek), przy przyjęciu najniższej możliwej wysokości stawki dziennej – 10 zł. Jak już wskazano we wniesionej apelacji nie przedstawiono absolutnie żadnych uwag co do tej części zaskarżonego wyroku, dlatego też Sąd Okręgowy nie widział potrzeby abstrakcyjnego omawiania tego zagadnienia. Co do środków karnych w sytuacji skazania za czyn z art. 178a § 1 kk orzeczenie środka karnego

w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres co najmniej 3 lat było obligatoryjne (art. 42 § 2 kk). Obligatoryjne było również orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 zł (art. 43a § 2 kk) i dokładnie tak orzeczono w I instancji. Wszędzie tam, gdzie ustawodawca nie pozostawił Sądowi merytorycznemu luzu decyzyjnego w sytuacji skazania, zarzut rażącej niewspółmierności kary, pozostaje nielogiczny. Co do wyłączenia spod zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – obowiązek orzeczenia wobec nietrzeźwego kierowcy środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju ściśle sprzęgnięty jest zawsze z celem, jaki zakaz ten ma zrealizować. Chodzi tutaj zarówno o cele prewencji indywidualnej, jak i cele prewencji generalnej. W skonkretyzowanych okolicznościach tej sprawy, postulowany przez obrońcę efekt w postaci zakupu przez oskarżonego pojazdu mechanicznego o mniejszej pojemności silnika i poruszanie się w czasie obowiązywania zakazu tymże pojazdem, mógłby zostać odebrany zarówno przez samego oskarżonego, jak i społeczeństwo jako nadmierna pobłażliwość, a przez to łagodność represji karnej wymierzonej mu przez Sąd. Okoliczności tej sprawy prowadziły do uznania, że oskarżony świadomie lekceważy zasady ostrożności i zagraża bezpieczeństwu innych uczestników ruchu drogowego w sposób istotny i realny. Z tych też względów, rażącej niewspółmierności (a tylko taka uprawniała Sąd Okręgowy w

<p>ingerencję w treść zaskarżonego wyroku) środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, nie stwierdzono w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Wobec powyższego, apelacja w której obrońca domagał się bądź to warunkowego umorzenia postępowania, bądź to orzeczenia wobec oskarżonego M. M. łagodniejszych środków karnych, nie zasługiwała na uwzględnienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania na okres 2 lat wobec oskarżonego M. M., orzeczenie od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w kwocie 1.000 zł, a także orzeczenie wobec oskarżonego M. M. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, ewentualnie</p> <p>- o zmianę wyroku w zakresie środka karnego dotyczącego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i orzeczenie go na okres 3 lat z wyłączeniem pojazdów mechanicznych do 50 cm³.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję, na które składały się: 130 zł opłaty od kary oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana